

Sygn. akt: I C 949/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Rafał Szurka
Protokolant:	stażysta Beata Boińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2020 r. w B.

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi (...) Oddziałowi Terenowemu w B.

o ustalenie

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 949/20

UZASADNIENIE

Powód, A. M., wniósł przeciwko pozwanemu, Krajowemu Ośrodkowi (...) Oddziałowi Terenowemu w B., żądanie ustalenia przysługiwania powodowi prawa pierwszeństwa nabycia nieruchomości rolnej w postaci działki o numerze (...), położonej w obrębie B., gmina S., na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w związku z art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 roku o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw, jak również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że ostatnim przedwojennym właścicielem nieruchomości była E. K. (1), która testamentem z dnia 19 lipca 1995 roku wszelkie roszczenia co do odzyskania majątku położonego w B. przelała na powoda, jako swojego wnuka. Następnie doszło do zawarcia umowy o wykonanie zapisu z testamentu pomiędzy spadkobiercami E. K. (1), na mocy której przelano na powoda wyżej wskazane roszczenie. Wskazano, że pozwany uznał powoda za spadkobiercę ostatnich przedwojennych właścicieli majątku w B.. W związku z tym powód w 2015 roku wniósł do poprzednika prawnego pozwanego o przygotowanie do sprzedaży wskazanej nieruchomości i na tej podstawie Agencja Nieruchomości Rolnej rozpoczęła postępowanie w sprawie tej sprzedaży, podejmując w tym zakresie szereg czynności. Pomimo ich dokonania pismem z dnia 5 kwietnia 2016 roku poprzednik prawny pozwanego poinformował powoda, że na polecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w listopadzie 2015 roku Prezes wstrzymał procedury dotyczące sprzedaży nieruchomości rolnych z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, w związku z czym odstępuje od przygotowania do sprzedaży przedmiotowej nieruchomości. Zdaniem powoda podjęte czynności wskazują na to, że toczyło się postępowanie dotyczące nabycia nieruchomości rolnej, które zostało wstrzymane. Zdaniem powoda przysługuje mu interes prawny z art. 189 kpc

z uwagi na obecne brzmienie art. 29 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, które nie przyznaje powodowi prawa pierwszeństwa nabycia przedmiotowej nieruchomości, co determinuje konieczność ustalenia, czy to prawo przysługuje mu na podstawie przepisów intertemporalnych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że poprzednik prawny pozwanego nigdy nie kwestionował uprawnień powoda do nabycia wskazanej nieruchomości na zasadach pierwszeństwa. Podniesiono także, że instytucja pierwszeństwa nie była prawem, a jedynie przywilejem, a przepis art. 189 kpc służy ustaleniu istnienia prawa lub stosunku prawnego, co powoduje niemożność jego zastosowania w tym przypadku. Wskazano nadto na problematyczne przyjęcie, że powód ma interes prawny w ustaleniu prawa pierwszeństwa z uwagi na to, że obejmuje go dyspozycja art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 roku o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobów Własności Rolnej Skarbu Państwa, nawet przyjmując szeroką definicję postępowania wszczętego na podstawie ustaw zmienionych to nie sposób przyjąć, iż w sprawie powoda toczyło się jakiegokolwiek postępowanie dotyczące nabycia nieruchomości w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego. Wbrew przeciwnie, z pisma dawnej Agencji z dnia 5 kwietnia 2016 roku jasno wynika, że od tego dnia żadne czynności w zakresie trwałego rozdysponowania tą nieruchomością już nie były prowadzone, a przyczyną tego była suwerenna decyzja Agencji, a obecnie ze względów prawnych nie można kontynuować czynności, które zmierzałyby do skorzystania z pierwszeństwa nabycia nieruchomości. Ponadto sam powód wywodzi, że jego celem jest nabycie nieruchomości, a w takich sytuacjach brak jest interesu prawnego (k. 121-123 akt).

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 3.171.000 złotych i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy, jako rzeczowo właściwemu (k. 245 akt). Powód po sprecyzowaniu wskazał uprzednio na wartość przedmiotu sporu w kwocie 117.506,17 złotych (k. 128v akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Wpisanym właścicielem nieruchomości położonej w B. o obszarze 350.82.90 ha była E. K. (2) z domu K. żona właściciela ziemskiego z P.. Od 25 maja 1946 roku wpisany właścicielem jest Skarb Państwa Polskiego. W skład tej nieruchomości wchodzi działka nr (...), własności Skarbu Państwa – Agencji (...) Skarbu Państwa w W.. W skład tej nieruchomości wchodzi także działka nr (...).

/dowód: odpisy zaświadczeń – k. 13-17 akt/

Testamentem z dnia 19 lipca 1995 roku E. K. (1) powołała do spadku swoją córkę, J. K.. Postanowiła także, że wszelkie swoje roszczenia do majątku ziemskiego położonego w B. przelewa na wnuka, A. M.. W dniu 8 sierpnia 2000 roku spadkobiercy E. K. (1) zawarli umowę o wykonanie zapisu testamentowego i przenieśli na rzecz powoda roszczenia do odzyskania od Skarbu Państwa na swoją rzecz prawa własności nieruchomości, wchodzących w skład majątku ziemskiego w B.. Spadkobiercy oświadczyli dodatkowo, że w ramach przelanego roszczenia mieści się także roszczenie do skorzystania z prawa pierwszeństwa nabycia w drodze umowy sprzedaży od Skarbu Państwa.

/dowód: odpis testamentu – k. 18-20 akt, odpis postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku z dnia 11 stycznia 1999 roku Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie III Ns 5273/98/4 – k. 21 akt, odpis notarialnej umowy o wykonanie zapisu – k. 22-24 akt, wypisy aktów notarialnych spadkobierców E. K. (1) – k. 33-61 akt/

Pismem z dnia 24 sierpnia 2010 roku poprzednik prawny pozwanego zawiadomił powoda o zamiarze sprzedaży działki nr (...), położonej w B. i pouczył o przysługujący prawie pierwszeństwa w jej nabyciu. Z tego uprawnień powód skorzystał.

/dowód: odpis zawiadomienia – k. 63 akt, treść pisma Agencji z dnia 17 i 23 marca 2015 roku – k. 64-65 akt/

Pismem z dnia 27 lutego 2015 roku powód wystąpił do poprzednika prawnego pozwanego z wnioskiem o wykup działki nr (...) na zasadzie pierwszeństwa. W związku z tym Agencja Nieruchomości Rolnych podjęła szereg czynności, w celu

ustalenia prawa powoda do wykupu oraz statusu nieruchomości. W tym celu uzyskano opinię prawną co do statusu powoda w możliwości skorzystania z prawa pierwszeństwa, i wobec zmiany przepisów ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w tym przedmiocie, wezwano powoda do uzupełnienia dokumentów w postaci notarialnych oświadczeń spadkobierców, które zostały przez powoda przedłożone. Poinformowano przy tym powoda, że decyzja w sprawie sprzedaży nieruchomości, zgodnie z przysługującym prawem pierwszeństwa nabycia na rzecz spadkobiercy, zostanie podjęta niezwłocznie po uzupełnieniu dokumentów. Nadto Agencja wystąpiła z zapytaniem do odpowiednich instytucji, co do planów budowy lub modernizacji pasa drogowego w obrębie działki nr (...), co do innego przeznaczenia tej działki w planie zagospodarowania gminnego, co do przejęcia do zarządu ewentualnych rowów melioracyjnych na tej działce, co do zgłoszenia zastrzeżenia do sprzedaży tej nieruchomości, co do występowania złóż surowców mineralnych na tej nieruchomości. W dniu 2 listopada 2015 roku został także sporządzony operat szacunkowy tej nieruchomości, na wniosek Agencji. W dniu 13 listopada 2015 roku poprzędnik prawny pozwanego sporządził oświadczenie o dokonaniu szczegółowej identyfikacji nieruchomości, ustaleniu, że nieruchomość przeznaczona do sprzedaży wchodzi w całości w skład nieruchomości przejętej przez Skarb Państwa i ustalono osobę powoda, jako jedyne spadkobiercy byłego właściciela nieruchomości. Pismem z dnia 5 kwietnia 2016 roku poprzędnik prawny pozwanego poinformował powoda, że na polecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w listopadzie 2015 roku Prezes Agencji NR do odwołania, wstrzymał procedury dotyczące sprzedaży nieruchomości z Zasobów Własności Rolnej Skarbu Państwa, w związku z czym Agencja odstępuje od przygotowania do sprzedaży nieruchomości, stanowiącej działkę nr (...).

/dowód: kopie opinii prawnej – k. 64-65 akt, pisma Agencji z dnia 31 marca 2015 roku i z dnia 23 kwietnia 2014 roku – k. 66-67 akt, pisemne zapytania Agencji odnośnie działki nr (...) wraz z odpowiedziami odpowiednich podmiotów – k. 68-85 akt, kopia operatu szacunkowego nieruchomości – k. 86-106 akt, pisemnego oświadczenia Agencji – k.107 akt, pismo z dnia 5 kwietnia 2015 roku – k. 108 akt/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie treści dokumentów, przedłożonych przez powoda, które w żadnym zakresie nie były kwestionowane przez pozwanego. W związku z tym stanowiły one wiarygodny materiał dowodowy w sprawie. Jednocześnie w ocenie Sądu dowody z dokumentów, mając na uwadze także stanowisko pozwanego, były wystarczające dla oceny prawnej i dla rozstrzygnięcia sprawy, w związku z tym Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda, jako nieistotny dla jej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na brak aktualnego interesu prawnego do dochodzenia żądania z art. 189 kpc.

Przepis art. 189 kpc zawiera dwie przesłanki, które powinien wykazać powód, tj. interes prawny w uzyskaniu wyroku ustalającego oraz istnienie stosunku prawnego lub prawa, a nie okoliczności faktycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1997 r., II CKU 7/97, Lex nr 29538). Zaprezentowany przepis określa zatem materialnoprawne przesłanki zasadności powództwa, w którym powód domaga się sądowego ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Powództwo będzie oddalone przede wszystkim, jeżeli powód nie ma interesu prawnego do jego wytoczenia, ale także jeżeli interes taki istnieje, ale twierdzenie powoda o istnieniu lub nieistnieniu stosunku prawnego okaże się bezzasadne.

Interes prawny zachodzi wówczas, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05, Lex nr 257445, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., I ACa 408/13, Lex nr 1437870). Brak interesu prawnego jako przesłanki powództwa z komentowanego przepisu zachodzi wówczas, gdy strona nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalania stosunku prawnego lub prawa, gdyż jego sfera prawna nie została ani naruszona, ani zagrożona przez pozwanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CKN 833/00, Lex nr 483288). Interes prawny do wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia lub nieistnienia prawa lub

stosunku prawnego nie zachodzi także, jeżeli zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II CSK 378/07, Lex nr 863958, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., III CZP 79/09, Lex nr 533836, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 101).

Mając powyższe rozważania na uwadze podnieść w pierwszej kolejności trzeba, że powód nie ma na obecnym etapie interesu prawnego w ustaleniu, że przysługuje mu prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości od Skarbu Państwa z tej racji, że do tej pory poprzednik prawny pozwanego, a obecnie także pozwany nie zakwestionował tego, że co do zasady powód jest uprawniony do skorzystania z pierwszeństwa w nabyciu wskazanej nieruchomości. Wręcz przeciwnie, z przedłożonych przez powoda dokumentów wprost wynika, że po sprawdzeniu statusu prawnego powoda, został on uznany za osobę uprawnioną do skorzystania z prawa pierwszeństwa w nabyciu tej nieruchomości w przypadku skierowania jej do sprzedaży. Na żadnym etapie czynności poprzednika prawnego pozwanego nie wskazano braku tego uprawnienia powoda i je potwierdzono poprzez choćby treść oświadczenia Agencji Nieruchomości Rolnych z dnia 13 listopada 2015 roku (k. 107 akt). W korespondencji kierowanej do powoda potwierdzano, że zostanie wydana w sprawie decyzja z prawem pierwszeństwa, po jej uzupełnieniu. Także to, że poprzednik prawny pozwanego podjął szereg czynności w kierunku sprzedaży potwierdza tezę o tym, że nie kwestionowano tutaj uprawnienia powoda i działano na jego wniosek z lutego 2015 roku. Co więcej, już w 2010 roku przy okazji sprzedaży przez Agencję innej nieruchomości, wchodzącej w skład jej zasobów, tj. działki nr (...), skierowano do powoda zawiadomienie o jej sprzedaży, przy której powód skorzystał z prawa pierwszeństwa, co wynika z treści dowodów z dokumentów. Wreszcie w niniejszym postępowaniu pozwany także nie zakwestionował tego uprawnienia powoda. E., nie powstał zatem stan niepewności co do przysługującego powodowi uprawnienia, który może usunąć tylko orzeczenie sądowe wydane w trybie art. 189 kpc. Tej oceny nie zmienia w żadnym stopniu fakt, że obecnie tylko i wyłącznie z uwagi na przepis prawa, tj. art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 roku o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw (t.j. Dz.U.2018.869) powód nie może wystąpić z przysługującym mu prawem, albowiem nie może toczyć się obecnie żadne postępowanie po stronie pozwanego zmierzające do rozporządzenia także wskazaną w pozwie nieruchomością. Jest to zakaz ustawowy, niezależny od pozwanego, i nie zmieniający jego dotychczasowego stanowiska co do uprawnienia powoda, które może się zaktualizować praktycznie w przypadku zmiany tego przepisu ustawowego. Także wcześniejsza decyzja Agencji Nieruchomości Rolnych z dnia 5 kwietnia 2016 roku nie stoi w kontrze co do uprawnienia po stronie powoda w prawie pierwszeństwa, lecz została wydana w oparciu o polecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, co spowodowało wstrzymanie procedury przygotowania do sprzedaży wskazanej nieruchomości. Przy tej okazji Sąd wskazuje, odnosząc się do zarzutów pozwanego z odpowiedzi na pozew, że jednak opisane wyżej w uzasadnieniu czynności, podjęte przez poprzednika prawnego pozwanego wskazują na to, że postępowanie w sprawie sprzedaży nieruchomości było faktycznie prowadzone. Sama treść pisma z dnia 5 kwietnia 2016 roku wskazuje na wstrzymanie owej procedury, co potwierdza tezę Sądu. Także sam powód w swoim piśmie procesowym z dnia 3 sierpnia 2018 roku wskazuje na co najwyżej zawieszenie owego postępowania. W ocenie Sądu postępowanie w sprawie sprzedaży nieruchomości zostało faktycznie wszczęte, lecz nie zostało zakończone i wobec tego ma do niego zastosowanie art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 roku, a zatem stosuje się do niego przepisy dotychczasowe. Status powoda, jako spadkobiercy uprawnionego do skorzystania z prawa pierwszeństwa, jak już wyżej wskazano, nie był kwestionowany przez pozwanego i jego poprzednika. W aspekcie intertemporalnym, dotyczącym stosowania dotychczasowych przepisów ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, w stosunku do uregulowania w art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw wskazać należy, że zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw: "Do postępowań dotyczących nabycia nieruchomości rolnych oraz wpisu do księgi wieczystej wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 3, art. 4, art. 6 i art. 7, i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe." Nie ulega wątpliwości, że art. 12 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. o wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw znajduje zastosowanie do ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, z racji odesłania do ustawy zmienianej w art. 6 ustawy z dnia 14 kwietnia 2016 r. o

wstrzymaniu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw. Zdaniem Sądu wobec podjętych przez poprzednika prawnego pozwanego czynności zmierzających do sprzedaży nieruchomości nie może być wątpliwości, że postępowanie w kierunku zbycia nieruchomości toczyło się. Czynności te były dalece zaawansowane i jedyną przeszkodą dla formalnego zaoferowania nieruchomości (zawiadomienia przez Agencję na piśmie uprawnionego w trybie art. 29 ust. 1c ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa) było polecenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w konsekwencji decyzja samej Agencji z dnia 5 kwietnia 2016 roku. Nie można obciążać powoda negatywnymi konsekwencjami suwerennej decyzji tych podmiotów, które zresztą nie odnosiły się negatywnie do samego uprawnienia powoda. Nie można też stwierdzić, że postępowanie zostało zakończone, wobec jednoznacznej informacji udzielonej w piśmie z 5 grudnia 2016 r., że czynności w ramach procedury są wstrzymane do odwołania. W zgromadzonych w sprawie materiale dowodowym brak było z kolei informacji o zakończeniu postępowania. Należało zatem przyjąć stan ich wstrzymania. Jednakże powtórzyć należy, że z uwagi na brak stanu niepewności co do samego uprawnienia powoda, brak jest po jego stronie interesu prawnego w niniejszej sprawie.

Już tylko z powyższej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu. Odnosząc się jednak dalej do zarzutów pozwanego Sąd wskazuje, że ma świadomość istniejącego orzecznictwa odnoszącego się do charakteru prawa pierwszeństwa, uregulowanego w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, jako nie prawa podmiotowego, lecz zakazu zadysponowania rzeczą przez właściciela, a ściślej przez podmiot wykonujący prawo własności Skarbu Państwa (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 marca 2015 r., I ACa 1061/14, uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1992 r., III CZP 62/92, OSNC 1992/12/214, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 121/06, OSNC z 2007/10/149, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 95/08, OSNC 2009/9/121) oraz poglądu, że realizacja pierwszeństwa jest możliwa dopiero wówczas, gdy adresat zakazu stworzy swym zachowaniem sytuację, w której zakaz staje się aktualny. W tym aspekcie podnieść należy, że pozwany czy jego poprzednik prawny swoim zachowaniem nie stworzył sytuacji, w której obowiązek niezbywania nieruchomości na rzecz innych podmiotów z pominięciem pierwszeństwa powoda zaktualizował się. Wobec obecnie zakazu ustawowego nie można w ogóle prowadzić dalej postępowania w przedmiocie przygotowania nieruchomości do sprzedaży. W związku z tym nie można mówić także o ewentualnym przekształceniu na obecnym etapie przysługującego uprawnienia w prawo podmiotowe, objęte ochroną z art. 189 kpc. Jednocześnie jednak z racji zakazu ustawowego, w ocenie Sądu, powodowi obecnie nie przysługuje dalej idące roszczenie w przedmiocie żądania sprzedaży nieruchomości, które stanowiłoby samą w sobie przesłankę do uznania, że powód nie posiadałby interesu prawnego w żądaniu ustalenia prawa pierwszeństwa, ale pod warunkiem spełnienia przesłanek, o których Sąd wypowiedział się już wcześniej negatywnie.

W konsekwencji powyższego Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 189 kpc a contrario (punkt 1 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w zakresie kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, na podstawie art. 98 i 99 kpc w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, mając na uwadze także § 19 tego rozporządzenia, zgodnie z którym w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Pierwotnie, po sprecyzowaniu, powód wskazał na wartość przedmiotu sporu na kwotę 117.506,17 złotych. Na zarzut pozwanego została ona sprawdzona przez Sąd i ustalona w kwocie wyższej. Jednak na podstawie wskazanego przepisu stawkę wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi pozwanego należało ustalić w pierwszej instancji w oparciu o przepis § 2 pkt 6 rozporządzenia (punkt 2 wyroku).